

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 14 februarie 2008

în Cauza Igna și Igna (Valea) împotriva României

(Cererile nr. 1526/02 și 1528/02)

Strasbourg

Definitivă la 14.05.2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție.

Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Igna și Igna (Valea) împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Boštjan M. Zupančič, președinte,

Corneliu Bîrsan,

Elisabet Fura-Sandström,

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,

David Thór Björgvinsson,

Ineta Ziemele, judecători,

și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 24 ianuarie 2008,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererile nr. 1526/02 și 1528/02, introduse împotriva României de doi cetățeni ai acestui stat, domnul Emil Igna și doamna Daniela Igna, care au sesizat Curtea la data de 10 și respectiv 30 iulie 2001 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantii, care au beneficiat de asistență juridică, au fost reprezentați în fața Curții de A. I. Doboș, avocată la Arad. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat pe rând de agentul său guvernamental, doamna Beatrice Ramașcanu și de coagentul său, doamna Ruxandra Pașoi, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La 4 septembrie 2006 Curtea a hotărât să conexeze cererile și să le comunice Guvernului. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamantul din cauza nr. 1526/02 (*reclamantul*), domnul Emil Igna, s-a născut în 1965. Reclamanta din cauza nr. 1528/02 (*reclamanta*), doamna Daniela Igna, născută în

1971, era căsătorită cu fratele reclamantului. În urma decesului soțului său, aceasta s-a căsătorit a doua oară cu domnul Valea. Reclamanții locuiesc la Păuliș, România.

5. În urma unui accident rutier provocat de un cetățean turc, O.I., ce a avut loc la 23 decembrie 1997, reclamantul a suferit fracturi și leziuni care au necesitat 30 de zile de îngrijiri medicale. Fiul reclamantului, în vârstă de nouă ani, a fost de asemenea grav rănit. Fiul reclamantei, în vârstă de șase ani a suferit și el răni. Primul soț al reclamantei și fratele reclamantului a decedat în urma acestui accident.

A. Cauza penală inițială

6. Împotriva lui O.I. a fost deschisă o cauză penală. Reclamanții s-au constituit părți civile. Biroul asigurătorilor de autovehicule din România (*Biroul*) era parte în proces în calitate de reprezentant al companiei de asigurări străine.

7. Printr-o sentință din 16 februarie 1999 Judecătoria Lipova a condamnat pe O.I. la patru ani de închisoare sub acuzația de omor și răni nepremeditate. În privința laturii civile a cauzei, acesta a fost condamnat la plata către reclamant și fiul său a sumei de 138.000.000 lei vechi românești (ROL) cu titlu de daune-interese. Instanța l-a condamnat, cu același titlu, la plata sumei de 244.000.000 ROL către reclamantă. Instanța a condamnat Biroul la plata integrală a daunelor-interese, în cazul în care O.I. nu le va plăti. O.I. a fost condamnat de asemenea la plata către fiecare din reclamanți a sumei de 2.000.000 ROL cu titlu de cheltuieli de judecată.

8. Biroul a înaintat apel la Tribunalul Arad pe motiv că art. 7 din hotărârea Guvernului nr. 1259 din 20 noiembrie 1996 limita răspunderea acestuia la suma de 15.000.000 ROL pentru fiecare victimă a unui accident.

9. Dezbaterile au avut loc la 29 martie 1999. Procurorul a cerut respingerea apelului ca neîntemeiat.

10. Printr-o hotărâre judecătorească pronunțată în aceeași zi tribunalul a respins apelul, reținând că dispoziția legislativă invocată de Birou nu putea limita răspunderea sa în calitate de reprezentant al companiei de asigurări străine. Prin aceeași hotărâre Biroul a fost condamnat la plata către reclamanți a sumei de 1.000.000 ROL cu titlu de cheltuieli de judecată suportate în apel.

11. Biroul a înaintat recurs la Curtea de Apel Timișoara, cerând « anularea condamnării sale, în solidar cu O.I., la plata daunelor-interese ».

12. Dezbaterile au avut loc la 21 iunie 1999. Procurorul a cerut respingerea recursului ca neîntemeiat și confirmarea deciziilor pronunțate în cazul în speță ca fiind conforme cu legea și întemeiate.

13. Printr-o decizie definitivă din aceeași zi Curtea de Apel a respins recursul în special din motivele următoare:

« Afirmațiile Biroului sunt neîntemeiate. Într-adevăr, condamnarea sa la plata sumelor stabilite de Judecătorie cu mențiunea că ar fi considerat răspunzător dacă aceste sume nu ar fi achitate de O.I. este corectă și conformă cu dispozițiile legale în vigoare. De altfel, dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 1259/1996, citate de Birou, nu sunt de natură să restrângă răspunderea companiei de asigurări străine pentru prejudiciile provocate de persoana asigurată, în măsura în care aceste dispoziții nu sunt aplicabile la cazul în speță.

Reiese că răspunderea Biroului a fost reținută pe bună dreptate și că recursul său este neîntemeiat. »

B. Tentativele reclamanților de punere în executare a sentinței definitive din 16 februarie 1999

14. La 12 august 1999 reclamanții s-au adresat Biroului pentru recuperarea creanței lor. L-au informat că O.I. dispăruse și că, prin urmare, nu-și puteau recupera creanțele de la acesta.

15. Prin scrisoarea din 10 aprilie 2000 Biroul i-a informat asupra celor ce urmează:

« Vă informăm că în baza legislației privind asigurările, în vigoare la data accidentului, plafonul daunelor-interese pentru leziuni și deces este de 15.000.000 ROL pentru fiecare persoană (...)

(...) plățile vor putea fi efectuate (...) în limita plafonului menționat anterior, în vigoare la data accidentului. »

16. La o dată neprecizată reclamanții au sesizat Judecătoria București cu o cerere de poprire asupra conturilor bancare ale Biroului.

17. La 20 iunie 2000 Parchetul a informat Biroul că împotriva celor trei decizii menționate anterior s-a formulat un recurs în anulare și că executarea lor era suspendată în privința laturii civile până la examinarea recursului în anulare (a se vedea paragraful 18 de mai jos).

C. Redeschiderea procesului penal din punctul de vedere al laturii civile

18. În cursul anului 2000 Procurorul General al României a formulat, la cererea Biroului, un recurs în anulare împotriva celor trei decizii pronunțate în speță. Acesta se baza pe articolele 409 și 410 alin. 1 punctul 7¹ din codul de procedură penală și a invocat o interpretare greșită a art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 1259 din 20 noiembrie 1996 care, în opinia sa, îngreua răspunderea Biroului. În expunerea de motive procurorul a menționat următoarele:

« Condamnând Biroul la plata daunelor-interese (...) în cazul în care nu sunt plătite de O.I., instanțele au pronunțat decizii contrare legii. »

19. În memoriul lor de răspuns reclamanții au menționat că această hotărâre a Guvernului viza reglementarea situației contractelor de asigurare încheiate pe teritoriul României, în timp ce pentru contractele încheiate de o companie de asigurări străină era aplicabil dreptul intern al țării respective. Ei au invocat de asemenea că erau lipsiți de orice protecție juridică în caz de admitere a recursului în anulare, ținând cont de faptul că O.I. părăsise România și, prin urmare, nu mai putea fi urmărit pentru recuperarea daunelor-interese.

20. Printr-o decizie din 8 februarie 2001 Curtea Supremă de Justiție a admis recursul în anulare și a anulat deciziile în latura lor civilă, reținând că cele trei instanțe nu au interpretat corect art. 7 din hotărârea Guvernului menționată anterior. Ea a considerat că acest articol îngrădea în fapt răspunderea Biroului și, în consecință, a înlăturat din deciziile atacate mențiunea privind condamnarea Biroului la plata către reclamanți a tuturor daunelor-interese stabilite de instanțe, dacă O.I. nu le va achita. Prin urmare, a condamnat Biroul la plata sumei de 20.000.000 ROL fiecărui reclamant. Prin aceeași decizie, O.I. a fost condamnat la plata sumei de 274.000.000 ROL reclamantei și 118.000.000 ROL reclamantului. Curtea Supremă a confirmat dispozițiile deciziilor menționate anterior referitoare la cheltuielile de judecată.

21. La 25 aprilie 2001 Biroul a informat reclamanții că le-ar fi plătit sumele dispuse prin decizia din 8 februarie 2001.

22. La 7 august 2001 fiecare din reclamanți a primit 20.000.000 ROL, adică aproximativ 14% din daunele-interese stabilite prin sentința din 16 februarie 1999 pentru reclamant și aproximativ 8% din daunele-interese stabilite prin aceeași sentință pentru reclamantă.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

23. Dispozițiile pertinente ale Hotărârii Guvernului nr. 1259 din 20 noiembrie 1996 prevăd următoarele :

Articolul 7

« Pentru același accident rutier, indiferent de numărul de persoane răspunzătoare de prejudicii, asigurătorul este responsabil de daunele-interese, inclusiv pentru cheltuielile suportate de asigurați în procedurile civile, în limitele următoare :

b) în caz de leziuni neintenționate sau de deces, inclusiv pentru prejudiciul moral, până la 15.000.000 ROL pentru fiecare persoană accidentată, fără a depăși totuși 40.000.000 TOL, indiferent de numărul de persoane accidentate. »

24. Dispozițiile pertinente ale codului de procedură penală prevăd următoarele :

Articolul 409

« Procurorul general, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, poate ataca cu recurs în anulare la Curtea Supremă de Justiție orice hotărâre definitivă. »

Articolul 410

« Hotărârile definitive de condamnare și achitare (...) pot fi atacate cu recurs în anulare în următoarele cazuri:

(7¹) când hotărârea este contrară legii sau când prin hotărâre s-a făcut o greșită aplicare a legii »

25. Dispozițiile codului de procedură penală privind recursul în anulare au fost abrogate prin legea nr. 576 din 14 decembrie 2004.

26. Guvernul a prezentat, drept acte alăturate la observațiile sale, unsprezece hotărâri judecătorești pronunțate în procese penale cu constituire de parte civilă demarate în urma accidentelor rutiere. Aceste decizii au fost pronunțate între 2002 și 2006 de diferite judecătorii și tribunale, în primă instanță sau în apel.

27. În aceste hotărâri judecătorești instanțele respective au condamnat inculpații să plătească părților civile, în solidar cu companiile de asigurare, un anumit procent din daunele-interese. Pentru restul din aceste daune-interese numai inculpații au fost condamnați să le plătească persoanelor respective.

28. Din actele și informațiile oferite de Guvern nu reiese că aceste hotărâri judecătorești ar fi irevocabile potrivit dreptului român.

II. DREPTUL INTERNAȚIONAL PERTINENT

29. Dispozițiile pertinente ale Convenției de asistență juridică în materie civilă și penală încheiată la 25 noiembrie 1968 între România și Turcia sunt următoarele :

Articolul 2 alin. 1

« Părțile contractante convin să asigure reciproc asistența juridică în materie civilă și penală. »

Articolul 10

« (1) Fiecare Parte contractantă recunoaște și execută, pe teritoriul său, hotărârile judecătorești definitive de natură patrimonială, pronunțate în materie civilă pe teritoriul celeilalte Părți (...) »

(3) Hotărând asupra recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești definitive pronunțate pe teritoriul celeilalte Părți contractante (...), instanța respectivă aplică propriile legi. »

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 6 alin. 1 din Convenție

30. Reclamantii invocă art. 6 alin. 1 din Convenție care prevede următoarele:

« 1. Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...) »

31. Ei se plâng de anularea deciziei definitive din 21 iunie 1999 a Curții de Apel Timișoara în urma recursului în anulare formulat de procurorul general al României. Ei menționează de asemenea că admiterea recursului în anulare a diminuat vizibil posibilitatea de a-și recupera creanțele în condițiile în care O.I. a dispărut.

32. Curtea va examina separat cele două capete de cerere.

A. Asupra anulării deciziei din 21 iunie 1999 a Curții de Apel Timișoara

1. Asupra admisibilității

33. Curtea constată că plângerea nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și o declară deci admisibilă.

2. Asupra fondului

i. Susținerile părților

34. Guvernul consideră că prezenta cauză se diferențiază de cauzele *Brumărescu împotriva României* [GC] (nr. 28342/95, CEDH 1999-VII) și *SC Mașinexportimport Industrial Group SA împotriva României* (nr. 22687/03, 1 decembrie 2005), ținând cont de faptul că în cazul în speță, recursul în anulare privea latura civilă a unui proces penal, în care dispozițiile aplicabile erau cele ale codului de procedură penală. Or, într-un proces penal, spre deosebire de un proces civil, participarea procurorului în calitate de reprezentant al Ministerului Public, constituie o regulă generală.

35. Guvernul adaugă că prin decizia din 8 februarie 2001 Curtea Supremă nu a anulat întreaga procedură anterioară, în măsura în care recursul în anulare a avut drept

efect redeschiderea parțială a procesului în latura sa civilă. Asupra acestei laturi, de altfel, Curtea Supremă a menținut dispozițiile sentinței pronunțate în primă instanță asupra existenței dreptului de creanță, mărimea acestui drept și raportul juridic dintre reclamanti și O.I. în domeniul răspunderii civile infracționale. Potrivit Guvernului, chestiunile de care ar depinde soluționarea pe fond nu au fost rejudecate, ținând cont de faptul că instanța supremă nu a evaluat faptele din nou, nici existența prejudiciului, nici vinovăția inculpatului, nici suma daunelor-interese. Din contră, nu a făcut decât să precizeze limitele obligației asigurătorului, așa cum prevede hotărârea Guvernului nr. 1295/1996, fără a priva totuși reclamantii de creanțele lor.

36. Guvernul consideră că recursul în anulare formulat în cazul în speță nu era expresia unei jurisprudențe în contradictoriu, ci era vorba despre o eroare în drept, de o soluție care a condus la un tratament diferit pentru reclamanti în raport cu alte victime ale accidentelor de circulație legate de aceeași lege. Așadar în opinia Guvernului nu existau motive importante care să justifice introducerea recursului în anulare.

37. Guvernul se referă în acest sens la mai multe hotărâri judecătorești care demonstrează că problema dreptului în cauză a fost soluționată în mod coerent de instanțele naționale (a se vedea paragrafele 26-28 de mai sus).

38. Pe baza celor de mai sus, Guvernul consideră că recursul în anulare formulat în cazul în speță era prevăzut de lege, viza corectarea erorilor de drept și asigurarea unei jurisprudențe unitare, respectând totuși proporționalitatea, din moment ce reclamantii nu au fost privați de creanțele lor.

39. Guvernul relevă de asemenea că dispozițiile asupra recursului în anulare au fost abrogate de legea nr. 576/2004 privind modificarea codului de procedură penală.

40. Reclamanții consideră la rândul lor că recursul în anulare constituia o ingerință abuzivă a statului în procedurile judiciare, o posibilitate de a interveni în orice raport juridic și de a o influența, fără a ține cont de faptul că raportul juridic era deja soluționat printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

41. Potrivit reclamanților, abrogarea însăși a dispozițiilor asupra recursului în anulare este de natură să demonstreze că acestea aduceau atingere principiului siguranței juridice. Ei fac trimitere în acest sens la cauza *Brumărescu* și consideră, contrar Guvernului, că în cazul în speță se impune aceeași concluzie, ținând cont de faptul că drepturile și interesele lor au fost în mod vădit lezate de admiterea recursului în anulare care a făcut astfel dificilă executarea silită, în condițiile în care O.I., cetățean străin, era de negăsit și Biroul asigurătorilor nu era obligat să le plătească decât o sumă infimă din totalul stabilit de instanțe.

42. Reclamanții subliniază că au suferit un prejudiciu enorm, deoarece nu au putut recupera decât o mică parte din suma inițială, adică 14% pentru reclamant și 8% pentru reclamantă și sunt slabe speranțele de a recupera diferența. Ei fac trimitere la cauza *Brumărescu* citată anterior, în care Curtea a considerat că faptul de a admite un recurs în anulare constituie un prejudiciu, interesatul fiind obligat să obțină aplicarea dreptului său, prin intermediul mijloacelor mult mai oneroase decât cele anterioare admiterii acestei căi de atac extraordinare.

43. În privința hotărârilor judecătorești prezentate de Guvern, ei constată că au fost pronunțate în primă instanță sau în apel și că puteau fi deci modificate în urma unui recurs. Potrivit reclamanților, puterea exemplului acestor hotărâri este diminuată de faptul că nu are nicio garanție că această practică nu va fi anulată în urma recursului.

ii. Aprecierea Curții

44. Curtea amintește că dreptul la o judecare echitabilă în fața unei instanțe, garantat de art. 6 alin. 1 din Convenție, trebuie interpretat în lumina părții introductive a Convenției, care enunță supremația dreptului drept element al patrimoniului comun al statelor contractante.

45. Unul din elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul siguranței raporturilor juridice care dorește, între altele, ca soluția definitivă pronunțată de instanțe la orice controversă să nu mai fie rejudecată (*Brumărescu* citat anterior, alin. 61), deoarece siguranța juridică presupune respectarea principiului autorității lucrului judecat, adică a caracterului definitiv al hotărârilor judecătorești (*Riabykh împotriva Rusiei*, nr. 52854/99, paragraful 52, CEDH 2003-IX).

46. În privința argumentelor Guvernului potrivit cărora speța prezentă diferă de cauzele *Brumărescu* și *S.C. Mașinexportimport Industrial Group S.A.*, ținând cont de faptul că procurorul era acum parte în proces (a se vedea paragraful 34 de mai sus), Curtea consideră că o asemenea circumstanță nu are o importanță crucială pentru examinarea cauzei.

47. Curtea constată de asemenea că recursul în anulare viza numai latura civilă a cauzei. Ea consideră prin urmare că principiile stabilite de cele două cauze citate anterior sunt aplicabile *mutatis mutandis* în cazul în speță.

48. Ea constată la fel ca Guvernul că în prezenta cauză, spre deosebire de cele două cauze menționate anterior, nu a existat o anulare totală a laturii civile a procesului în urma recursului în anulare.

49. Curtea relevă în această privință că instanța supremă, prin decizia sa din 8 februarie 2001 a reformulat deciziile pronunțate anulând dispoziția care dispune ca Biroul să plătească în întregime reclamanților daune-interese dacă O.I. nu le-ar achita.

Restrângând răspunderea Biroului la o sumă reprezentând 14% și respectiv 8% din suma totală acordată fiecărui reclamant prin deciziile menționate anterior (a se vedea paragrafele 7 și 20 de mai sus), Curtea Supremă i-a pus astfel într-o situație mai puțin favorabilă). În condițiile în care cele trei hotărâri judecătorești ale instanțelor inferioare le-a dat posibilitatea să ceară și Biroului acoperirea creditului lor restant, dacă O.I. nu l-ar fi achitat, au fost totuși privați de această posibilitate în urma admiterii recursului în anulare.

50. Reiese că o dispoziție favorabilă reclamanților, inclusiv într-o hotărâre judecătorească definitivă, a fost eliminată pe calea unui recurs extraordinar.

51. Deși Guvernul susține că recursul în anulare viza corectarea unei erori de drept și asigurarea unei jurisprudențe coerente (a se vedea paragrafele 37-39 de mai sus), Curtea constată că Parchetul avea la dispoziția sa căile ordinare de atac pentru a corecta o eventuală eroare în interpretarea și aplicarea dreptului național. De altfel, Curtea a considerat că o situație privind rejudecarea unei hotărâri judecătorești definitive favorabile reclamantului ar fi putut fi evitată dacă ar fi fost urmate căile ordinare de atac (*Serghei Petrov împotriva Rusiei*, nr. 1861/05, paragraful 28, 10 mai 2007), în măsura în care o aplicare greșită a dreptului material ar fi putut fi remediată la nivelul căilor ordinare (*Zvezdin împotriva Rusiei*, nr. 25448/06, paragraful 30, 14 iunie 2007).

52. Or, în prezenta cauză, Parchetul nu a intenționat să folosească acestei căi. În plus, procurorul a cerut în mod expres respingerea apelului și recursului introduse de Biroul asiguratorilor de autovehicule din România, considerând că hotărârile judecătorești pronunțate erau întemeiate (a se vedea paragrafele 9 și 12 de mai sus).

53. Trebuie constatat că motivele invocate de procurorul general în recursul său în anulare, bazându-se pe o interpretare greșită a dreptului intern, erau aceleași cu cele examinate deja de instanțele ordinare în urma unei proceduri în contradictoriu.

54. În aceste condiții, Curtea consideră că recursul în anulare nu era decât o modalitate mascată de a provoca redeschiderea unui proces soluționat definitiv, deși Parchetul ar fi avut posibilitatea de a-și expune punctul de vedere în timpul acestui proces. Or, faptul că nu a făcut uz de această posibilitate în timp util nu se poate considera o circumstanță substanțială și imperioasă de natură să justifice redeschiderea procesului (*Riabykh* citat anterior, paragraful 52) sau să aducă avantaje statului.

55. Aceste elemente sunt suficiente Curții pentru a concluziona că anularea deciziei definitive din 21 iunie 1999, chiar și parțială, a adus atingere dreptului reclamanților la un proces echitabil.

56. Prin urmare, s-a încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție.

B. Asupra neexecutării deciziei din 21 iunie 1999 a Curții de Apel Timișoara

57. Guvernul invocă o excepție de incompatibilitate *ratione materiae*. El menționează că decizia din 21 iunie 1999 nu a devenit inefficientă, în măsura în care dispoziția prin care O.I. a fost condamnat la plata daunelor-interese nu a fost eliminată în urma recursului în anulare. Potrivit Guvernului, admiterea recursului în anulare nu a modificat decât cadrul executării spre a fi în conformitate cu dispozițiile legale, fără a îngrădi posibilitățile reclamanților de a-și recupera creanțele. Prin urmare, art. 6 alin. 1 din Convenție nu este aplicabil la cazul în speță.

58. Guvernul relevă în plus că fiecare reclamant a primit de la asigurător suma de 20.000.000 ROL, potrivit deciziei Curții Supreme.

59. Citând cauza *Dumitrașcu împotriva României și Turciei* (decizie) (nr. 43007/02, 9 iunie 2005), el subliniază că reclamanții ar fi putut folosi căile prevăzute de Convenția de asistență juridică în materie civilă și penală încheiată între România și Turcia. Guvernul remarcă în această privință că reclamanții s-au mulțumit să afirme că

procedura prevăzută de convenția citată anterior nu este eficientă, fără să fi încercat să o folosească și fără a da o explicație convingătoare.

60. Reclamanții se opun argumentelor Guvernului. Ei relevă că în momentul admiterii recursului în anulare inițiaseră deja procedura de executare silită adresând o cerere Biroului asigurătorilor. În opinia lor admiterea acestei căi extraordinare de atac a întrerupt echilibrul just dintre mijloacele utilizate și scopul urmărit. Ei indică de asemenea faptul că nu au folosit procedura prevăzută de Convenția privind asistența juridică în materie civilă și penală încheiată între România și Turcia, ținând cont de faptul că cheltuielile pentru un asemenea demers erau, potrivit informațiilor prezentate de un consilier, foarte ridicate comparativ cu resursele lor financiare, pe lângă faptul că procedura în cauză, foarte greoaie, avea șanse minime de succes.

61. Ei consideră că au fost puși în imposibilitatea de a-și recupera creanțele, în condițiile în care Biroul asigurătorilor a fost protejat în cazul în speță, deși singura sa funcție era de a garanta repararea prejudiciului lor.

62. Curtea consideră că excepția Guvernului este strâns legată de substanța plângerii reclamanților. Ea relevă de asemenea că plângerea reclamanților este direct legată de cea întemeiată pe anularea deciziei din 21 iunie 1999. Ținând cont de concluziile sale ce figurează la paragrafele 55 și 56 de mai sus, ea nu consideră necesară examinarea separat a acestui capăt de cerere.

II. Aupra pretensei încălcări a [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 la Convenție

63. Reclamanții se plâng că au fost privați de o reparație integrală a prejudiciului suferit din cauza admiterii recursului în anulare. Ei invocă în substanță art. 1 din Protocolul nr. 1 care prevede următoarele:

"Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor."

A. Asupra admisibilității

64. Curtea constată că plângerea nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și o declară deci admisibilă.

B. Asupra fondului

65. Guvernul constată că în cauza *Brumărescu* citată anterior Curtea a considerat că, pentru interesat, anularea unei sentințe ce îi era favorabilă a avut drept consecință imposibilitatea absolută de a beneficia de dreptul său de proprietate, ceea ce constituia o ingerință în dreptul său la respectarea bunurilor sale (*Brumărescu* citat anterior, paragraful 71). Or, Guvernul constată că, în prezenta cauză, decizia din 21 iunie 1999 nu a fost complet anulată, în măsura în care dispoziția privind existența creanțelor și măsura lor a fost menținută de Curtea Supremă. Prin urmare, dreptul de creanță, așa cum este stabilit prin decizia citată anterior, a rămas în patrimoniile reclamantilor și nu a intervenit nicio privare de proprietate.

66. În măsura în care Curtea ar estima că recursul în anulare a constituit o ingerință în dreptul reclamantilor la respectarea bunurilor lor, el menționează că o asemenea ingerință era prevăzută de lege, urmarea un scop legitim și era proporțional, ținând cont de

faptul că admiterea recursului în anulare nu avut drept efect nici pierderea creanței, nici reducerea sumei daunelor-interese.

67. Reclamanții nu au prezentat observații în acest sens.

68. Curtea relevă că acest capăt de cerere este direct legat de cel întemeiat pe anularea deciziei definitive din 21 iunie 1999. Ținând cont de concluziile sale ce figurează la paragrafele 55 și 56 de mai sus, ea nu consideră necesar să îl examineze separat.

III. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

69. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."

A. Prejudiciu

70. În formularele lor de cerere reclamanții au cerut fiecare 80.000 euro cu titlu de satisfacție echitabilă, ținând cont de daunele-interese de care au fost privați de autoritățile naționale, precum și de prejudiciile materiale și morale pe care le-au suferit din cauza « necesității de a face personal demersuri pe lângă autoritățile României (...) și pe lângă Curte ».

71. Prin scrisorile din 5 martie 2004 și 31 decembrie 2005 reclamantul a transmis la grefă copiile actelor medicale care atestă că fiul său este recunoscut ca fiind handicapat, în urma accidentului rutier din 23 decembrie 1997.

72. Prin scrisoarea din 10 ianuarie 2007 a grefei, reclamanții au fost invitați să-și prezinte observațiile ca răspuns la cele ale Guvernului, precum și cererile de satisfacție echitabilă cel mai târziu la 22 februarie 2007.

73. Prin scrisoarea din 21 februarie 2007, ca răspuns la observațiile Guvernului, reclamantii au cerut « reparația prejudiciilor cauzate de accident, precum și de întârzierea prelungită a recuperării » creanțelor lor. Ei consideră că aceste prejudicii sunt de natură fizică și morală.

74. Guvernul nu a prezentat observații în acest sens.

75. Curtea relevă că potrivit art. 60 din regulamentul său, ea poate respinge în întregime sau parțial o cerere de satisfacție echitabilă dacă reclamantul nu a formulat o cerere specifică în acest scop și dacă nu și-a prezentat pretențiile, exprimate în cifre și împărțite pe rubrici și însoțite de acte doveditoare, în termenul ce i-a fost acordat pentru prezentarea observațiilor sale asupra fondului. În cazul în speță Curtea constată că reclamantii nu și-au exprimat cererea în cifre.

76. Ținând cont de faptul că reclamantii nu au prezentat elemente care să permită evaluarea unui posibil prejudiciu material, Curtea consideră că nu trebuie să le acorde vreo sumă cu acest titlu. În schimb, ea consideră că reclamantii au suferit un prejudiciu moral cert. Statuând în echitate, le alocă împreună 2.000 euro cu acest titlu.

B. Costuri și cheltuieli

77. Reclamantii nu au cerut rambursarea costurilor și cheltuielilor.

78. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea costurilor și cheltuielilor decât în măsura în care a cerut-o. În consecință, în cazul în speță, Curtea decide să nu aloce reclamanților nici o sumă cu acest titlu.

C. Majorări de întârziere

79. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererile admisibile;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție din cauza anulării parțiale a deciziei din 21 iunie 1999 a Curții de Apel Timișoara;

3. hotărăște că nu trebuie să statueze asupra fondului în urma capătului de cerere întemeiat pe art. 6 alin. 1 din Convenție din cauza neexecutării deciziei din 21 iunie 1999;

4. hotărăște că nu trebuie să statueze asupra fondului în urma capătului de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza anulării deciziei din 21 iunie 1999;

5. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească împreună reclamanților, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție, 2.000 euro (două mii euro) pentru prejudiciul moral;

b) că suma respectivă va fi convertită în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății și că trebuie adăugată la aceasta orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit;

c) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale.

6. respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 14 februarie 2008, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Bostjan M. Zupančič,

președinte

Santiago Quesada,

grefier